

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a személyesen eljáró felperesnek a dr. Papp Géza Ferenc ügyvéd által képviselt Magyar Ügyvédi Kamara /Budapest, Szemere u. 8./ alperes ellen kamarai határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2007. szeptember 28. napján meghozott 8.K.35.319/2006/7. számú jogerős ítélete ellen a felperes részéről 8. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 8.K.35.319/2006/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a Legfelsőbb Bíróság a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 36.000 (harminchatezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Budapest Főváros Kerületi Önkormányzata, mint eladó, adásvételi szerződést kötött a felperes által képviselt vevővel, majd a földhivatal elutasította az adásvétel tárgyát képező ingatlan társasházzá alakításának bejegyzését, ezt követően a felperes ügyfelei képviseletében a polgármesterhez intézett levélben kérte, hogy a „jogtalanul átvett vételárat” haladéktalanul utalják vissza. Az ügyvéd felperessel szemben a Budapest Főváros kerületi Önkormányzat Jegyzője terjesztett elő panaszt, amelyben sérelmezte, hogy a felperes 2000. szeptember 19-én kelt, hozzá intézett levelében kilátásba helyezte, hogy a polgármestert sikkasztásért feljelenti.

A Budapesti Ügyvédi Kamara Fegyelmi Tanácsa megismételt eljárásban a 2006. január 30. napján meghozott 2000.F.268. számú határozatával az eljárás alá vont ügyvéd felperessel szemben, egyrendbeli, szándékos fegyelmi vétség miatt 80.000 Ft pénzbírságot szabott ki. Határozata indokolásában megállapította a fegyelmi tanács, hogy a felperes alaptalanul tett feljelentést sikkasztás gyanúja miatt a kerületi Önkormányzat polgármesterével szemben. A feljelentésben rögzített tényállás alkalmatlan arra, hogy kimerítse a sikkasztás törvényi tényállásának elemeit, ezért levonható az a következtetés is, hogy a feljelentés eljárás-taktikai okból született, miután a felperesnek tudnia kellett arról, hogy feljelentése nem alapoz meg bűncselekményt.

A felperes fellebbezése folytán az alperes fegyelmi fellebbviteli tanácsa Üft/7031/2006. számú határozatával az elsőfokú fegyelmi határozatot megváltoztatta akként, hogy az eljárás alá vont ügyvédet 45.000 Ft eljárási költség megfizetésére kötelezte 15 napos határidővel. Egyebekben az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

Határozata indokolásában megállapította, hogy az elsőfokú fegyelmi tanács az iratok teljes körű beszerzése mellett megalapozott tényállást állapított meg, és a cselekmény tárgyi súlyához igazodó, azzal arányban álló büntetést szabott ki. Az első fokon eljáró fegyelmi tanács a határozata alapjául szolgáló magatartást helyesen minősítette, az megalapozott, mert az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény /a továbbiakban: Ütv./ 37. § a/ pontja értelmében, mely szerint fegyelmi vétséget követ el az az ügyvéd, aki az ügyvédi tevékenység gyakorlásából eredő jogszabályban, illetve az Etikai Szabályzatban meghatározott kötelezettségét vétkezen megszegi. Helyesen hívta fel továbbá a határozat az Etikai Szabályzat 3.1. pontját, amely szerint az ügyvéd hivatásának gyakorlásával - törvényes eszközökkel és módon - elősegíti megbízója jogainak érvényesítését és kötelezettségeinek teljesítését.

Ugyancsak helyesen hivatkozott az elsőfokú fegyelmi tanács az Ütv. 3. § /2/ és /3/ bekezdéseire, valamint az Etikai Szabályzat 3.2. pontjára, amely szerint az ügyvédnek hivatását a legjobb tudása szerint, lelkiismeretesen, a jogszabályok megtartásával kell gyakorolnia, tevékenységében köteles mindenkor az ügyvédi hivatáshoz méltó magatartást tanúsítani. Az ügyvéd nem működhet közre, ha az hivatásával nem egyeztethető össze, így különösen, ha közreműködését olyan jogügyletbe kéri, amely jogszabályba ütközik, vagy jogszabály megkerülésére irányul. Az eljárás alá vont ügyvéd által alkalmazott jogérvényesítési mód az ügyvédi tevékenység folytatása során nem elfogadható, a hivatkozott ügyvédi magatartással kapcsolatos etikai előírásokkal, jogszabályi rendelkezésekkel ellentétes.

A felperes keresetében kérte a fegyelmi határozatok bírósági felülvizsgálatát.

A Fővárosi Bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolásában a perben rendelkezésére álló iratokból megállapította, hogy az előbbieken ismertetett adásvételi szerződésben a kikötött vételárat a vevők egy összegben kifizették és átutalták az önkormányzat részére, azonban tulajdonjoguk bejegyzésére nem kerülhetett sor, mert az önkormányzat nem intézkedett a megfelelő ingatlan-nyilvántartási állapot rendezésére, melynek eredményeként a földhivatal a bejegyzési kérelmet elutasította. Ezt követően a felperes 2000. szeptember 19-én ügyfelei képviselőjében levelet írt az önkormányzat jegyzőjének, amelyben utalt a polgármester feljelentésére az adásvételi szerződéssel összefüggésben.

A Fővárosi Bíróság alperessel egyező jogi álláspontja szerint a megállapított tényállás alapján az eladó és a vevők között függő jogi helyzet alakult ki, nevezetesen, amennyiben az eladó a földhivatali bejegyzéshez szükséges okiratokat beszerzi és a földhivatalhoz benyújtja, úgy a vevők tulajdonjoga az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezhetővé válik. Éppen a függő jogi helyzetre tekintettel nem állapítható meg, illetve nem vonható le olyan következtetés, miszerint a vételár visszautalásának elmulasztása miatt a polgármester sikkasztás büntettét követte volna el.

A fegyelmi szervek helytállóan állapították meg, hogy a felperes levelezési stílusa, az abban foglalt fenyegetés alkalmas arra, hogy az ügyvédi kar tekintélyét csorbítsa, ezzel a magatartással megengedhetetlen eszközt kívánt felhasználni a polgármesterrel szemben. Az ügyvédi hivatás gyakorlását az ügyfelek érdekében jogi eszközökkel kell biztosítani, de semmilyen körülmények között nem tartozik a megengedhető jogi eszközök közé felelős pozícióban lévő személyek ellen alaptalan büntető feljelentések kilátásba helyezése. Helytállóan jutott arra a következtetésre az alperes, hogy súlyosbító körülményként értékelte, hogy a felperes magatartása az ügyvédi kar érdekét jelentősen sérti.

A bíróság jogi álláspontja szerint az alperes a határozathozatalhoz szükséges mértékben eleget tett tényállás-tisztázási kötelezettségének, a feltárt tényállásból helyes jogi következtetést vont le, döntését megfelelő jogszabályokkal támasztotta alá.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérte annak hatályon kívül helyezését. Álláspontja szerint a jogerős ítélet megalapozatlan, a bíróság annak ellenére, hogy a megismételt eljárásban beszerzett iratok éppen azt bizonyították, hogy nem csak hogy nem volt lehetőség a korábbi szerződés alapján az ingatlan-átruházást végrehajtani, de éppen azt kérték, hogy a polgármester által képviselt önkormányzat utalja vissza a vevők pénzét. Állította, hogy a bíróság nem kísérelte meg indokolni, hogy miben látja, és miért az elmarasztalhatóságát. Iratellenes a bíróság további indokolása is,

hiszen az irat- és tényellenes alapon hozott kamarai határozat visszaidézése, éppen az alapokban megnyilvánulókból megalapozatlan volta elegendő ok a határozatok hatályon kívül helyezésére.

Az előadott súlyos és nyilvánvaló jogsértések alapján kérte a felperes a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és a bíróság új eljárásra utasítását. Jelen esetben elmarasztalásának ténybeli és hivatkozott alapja valótlan, és ebből is következően maga a döntés már csak azért is megalapozatlan, hamis. A jogerős ítélet nem tesz eleget a Pp. határozatok tartalmára vonatkozó előírásainak sem. Nem elég a bíróságnak álláspontját rögzítenie, hanem le kell vezetnie a hatályos kamarai szabályokból, hogy pontosan mivel és hogyan sértette meg a kamarai szabályokat.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának /1/ bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem alaptalan.

A felperes felülvizsgálati kérelmében lényegében a bizonyítékok Pp. 206. §-ának /1/ bekezdése szerinti szabad mérlegelését támadta.

A felülvizsgálati kérelem kapcsán a Legfelsőbb Bíróság rámutat arra, hogy a Pp. 270. §-ának /2/ bekezdése értelmében a Legfelsőbb Bíróságtól jogszabálysértésre alapítottan lehet a jogerős ítélet felülvizsgálatát kérni. Anyagi jogi és eljárási szabályok megsértése egyaránt alapot adhat a felülvizsgálati kérelem előterjesztésére, azonban ha olyan eljárási szabálysértés nem történt, amely az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatással volt, a megtámadott határozatot hatályában fenn kell tartani. Ha tehát a bírósági ítélet tényállása iratellenesen került megállapításra, okszerűtlen, logikai ellentmondást tartalmazó módon történt a bizonyítékok mérlegelése, akkor az eljárási szabálysértés megállapítható. Nem állapítható meg ugyanakkor jogszabálysértés, ha a felülvizsgálati kérelem - mint a perbeli esetben is - a bizonyítékok szabad mérlegelését támadja.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgált ügyben olyan eljárási szabálysértést nem észlelt, amely a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését indokolná; a Fővárosi Bíróság a bizonyítékok okszerű, helyes mérlegelésével állapította meg, hogy a felperes az Ütv. 3. §-ának /2/ bekezdésébe ütközően, tevékenységével az Ütv. 37. §-ának a/ pontja szerint fegyelmi vétséget követett el.

A felperes a több helyen is értelmezhetetlen, összefüggéstelen, szakszerűtlen és jogszabályi hivatkozást mellőző felülvizsgálati kérelmében megalapozatlanul hivatkozik arra, hogy kötelességszegését a bíróság a hatályos kamarai szabályokból nem vezette le. A jogerős ítélet indokolásából egyértelműen megállapítható, hogy a fegyelmi vétség elkövetését mind az alperes,

mind a Fővárosi Bíróság az Ütv. és az Etikai Szabályzat ügyre vonatkozó rendelkezései alapján, a felperes magatartásának, illetőleg tevékenységének mérlegelésével állapította meg.

Mindezek alapján a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. §-ának /3/ bekezdése alkalmazásával hatályában fenntartotta.

A pernyertes alperesnek a felülvizsgálati eljárásban költsége nem merült fel, ezért annak viseléséről a Pp. 78. §-ának /2/ bekezdése értelmében a Legfelsőbb Bíróságnak rendelkeznie nem kellett.

A felperes illetékfizetési kötelezettsége az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. §-ának /1/ bekezdésén alapszik.

Budapest, 2008. október 22.

Dr. Buzinkay Zoltán sk. tanácselnök, Dr. Kárpáti Zoltán sk. előadó bíró, Dr. Fekete Ildikó sk. bíró

A kiadmány hitelélül:

bírósági írnok